

zamierzający w nim zamieszkać przekazuje do dyspozycji spółdzielni mieszkaniowej lub terenowego organu administracji państwowej dotychczas zajmowane mieszkanie.

3. Jeżeli przedmiotem darowizny lub spadku są również inne rzeczy lub prawa nie wymienione w ust. 1 lub 2, w pierwszej kolejności ustala się nadwyżkę wartości rzeczy lub praw wymienionych w ust. 1 i 2 ponad kwotę wolną od podatku i stosuje się obniżkę części podatku należnego od tej nadwyżki.

§ 1b. 1. W razie nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia, wymiaru podatku od spadków

i darowizn dokonuje się zaliczając nabywcę do grupy podatkowej wynikającej z osobistego stosunku nabywcy do osoby, która poprzednio była właścicielem lub samoistnym posiadaczem nieruchomości.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie, w razie gdy wniosek o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie został złożony do sądu do dnia 31 grudnia 1980 r.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

49

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 marca 1979 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie opodatkowania zagranicznych osób fizycznych i osób prawnych.

Na podstawie art. 101 ust. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 8 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 maja 1977 r. w sprawie opodatkowania zagranicznych osób fizycznych i osób prawnych (Dz. U. Nr 18, poz. 71) wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się wyrazy „i 3“;

2) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Osoby prowadzące działalność określoną w § 6 są obowiązane prowadzić księgi handlowe, jeżeli wynika to z odrębnych przepisów albo jeżeli zamierzają korzystać z wypłaty części dochodu w walutach wymiennych.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: H. Kisiel

50

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 kwietnia 1979 r.

w sprawie rozliczania należności za usługi świadczone krajowcom dewizowym za granicą w ramach międzynarodowej pomocy samochodowej.

Na podstawie art. 23 pkt 2 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obywatel polski będący krajowcem dewizowym, wyjeżdżający prywatnie posiadany samochodem osobowym do państw, w których działa Międzynarodowa Pomoc Samochodowa, lub mający przejeżdżać przez terytoria takich państw jest obowiązany posiadać książeczkę międzynarodowej pomocy samochodowej, wystawioną przez Polski Związek Motorowy, i dokonywać rozliczeń z tytułu usług objętych tą pomocą za pośrednictwem Polskiego Związku Motorowego. Książeczka jest ważna 1 rok.

2. Posiadacz samochodu może dysponować tylko jedną książeczką międzynarodowej pomocy samochodowej bez względu na liczbę wyjeżdżających z nim osób.

3. Małżonkowie wyjeżdżający za granicę jednym samochodem mogą korzystać tylko z książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej, wystawionej na jednego z małżonków.

4. Posiadacz samochodu nie może korzystać z książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej innej osoby.

§ 2. Od obowiązku posiadania książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej i dokonywania rozliczeń za

pośrednictwem Polskiego Związku Motorowego zwolnieni są krajowcy dewizowi:

1) wyjeżdżający samochodami do Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej, jeżeli wyjazd następuje na podstawie przepustki małego ruchu granicznego,

2) zatrudnieni za granicą, wyjeżdżający samochodami zarejestrowanymi w kraju, po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego fakt zatrudnienia za granicą.

§ 3. Posiadacz książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej może korzystać, w razie powstania szkody eksploatacyjnej, z następujących usług:

1) pomocy technicznej w razie unieruchomienia samochodu,

2) holowania samochodu do najbliższego warsztatu naprawczego,

3) naprawy samochodu, łącznie z dostarczeniem niezbędnych części zamiennych,

4) pierwszej pomocy lekarskiej (łącznie z kosztami ambulansu) w nagłych i koniecznych wypadkach,

5) pomocy prawnej i ekspertyz technicznych samochodu,

6) przewozu samochodu do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli jego naprawa za granicą nie jest ekonomicznie uzasadniona lub gdy przewóz jest uzasadniony z innych przyczyn,

7) przewozu do kraju osób w wypadkach, o których mowa w pkt 6.

§ 4. 1. Posiadacz książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej może korzystać z usług w państwach, z którymi Polska rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, w kwocie nie przekraczającej równowartości 3.000 zł, a w innych państwach — równowartości 300 franków szwajcarskich.

2. Jeżeli posiadacz książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej korzystał z usług za granicą w kwocie nie przekraczającej równowartości 1.500 zł lub 150 franków szwajcarskich, może korzystać z tej książeczki w okresie jej ważności.

§ 5. 1. Polski Związek Motorowy pokrywa należność za świadczone usługi na podstawie rachunku wystawionego przez zagraniczny klub samochodowy. Pokrycie należności

następuje w walucie państwa, na którego terytorium świadczono usługi.

2. Posiadacz samochodu jest obowiązany zwrócić Polskiemu Związkowi Motorowemu w walucie polskiej kwotę zapłaconego rachunku, obliczoną według zasad stosowanych przy sprzedaży walut na cele prywatnych podróży za granicę.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 lipca 1974 r. w sprawie realizacji niektórych płatności w stosunkach z zagranicą za pośrednictwem Polskiego Związku Motorowego (Dz. U. Nr 28, poz. 161).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1979 r.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

51

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 28 marca 1979 r.

w sprawie obowiązku zgłaszania oraz zwalczania enzoptycznej białaczki bydła.

Na podstawie art. 6 lit. a), art. 17, art. 28, art. 29 lit. a) i art. 109 rozporządzenia z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. z 1927 r. Nr 77, poz. 673 i Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 662, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245, z 1948 r. Nr 49, poz. 373 i z 1951 r. Nr 1, poz. 4) zarządza się, co następuje:

§ 1. Enzoptyczna białaczka bydła, zwana dalej „białaczką”, podlega zwalczaniu, a guzowatą jej postać, zwaną dalej „białaczką guzowatą”, włącza się do zaraźliwych chorób zwierzęcych podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. Nr 77, poz. 673 z późniejszymi zmianami) — w razie wystąpienia objawów wzbudzających podejrzenie o chorobę u zwierząt żywych, padłych albo poddanych ubojowi.

§ 2. 1. Zwierzę podejrzane o białaczkę guzowatą powinno być zabite po uprzednim odosobnieniu i oznakowaniu przez wycięcie trójkątnego otworu w lewej małżowinie usznej, a zwłoki poddane badaniom laboratoryjnym histopatologicznym na białaczkę.

2. Jeżeli badanie potwierdza wystąpienie białaczki, wojewoda wyda decyzję o uznaniu gospodarstwa za zapowietrzone tą chorobą; w decyzji tej wojewoda może nakazać:

- 1) poddanie zwierząt okresowym badaniom na białaczkę,
- 2) odosobnienie lub zabicie zwierząt, u których stwierdzono tę chorobę,
- 3) oczyszczenie i odkażenie pomieszczeń dla zwierząt albo zakazać wyprowadzania bydła z gospodarstwa, z wyjątkiem zwierząt przeznaczonych na rzeź lub kierowanych do izolacji.

3. Za bydło zabite przysługuje odszkodowanie w wysokości wartości rynkowej zwierzęcia.

§ 3. Gospodarstwo uważa się za wolne od białaczki, jeżeli:

- 1) systematycznie prowadzone badania laboratoryjne nie wykryły choroby w okresie ostatnich dwu lat lub
- 2) nie wykryto guzowatej białaczki w okresie ostatnich pięciu lat, a ponadto
- 3) w razie uprzedniego uznania gospodarstwa za zapowietrzone, jeżeli zostały spełnione nakazy i zakazy określone w decyzji, o której mowa w § 2 ust. 2, a nowo wprowadzone zwierzęta pochodzą z gospodarstw uznanych za wolne od białaczki.

§ 4. Obszar województwa uważa się za wolny od białaczki, jeżeli:

- 1) w okresie ostatnich 5 lat w pogłowie bydła wykryto nie więcej niż 0,03 promille zwierząt dotkniętych białaczką guzowatą,
- 2) usuwa się wszystkie zwierzęta, u których stwierdzono białaczkę w wyniku powszechnych okresowych badań laboratoryjnych,
- 3) zwierzęta wprowadzane na teren województwa pochodzą z gospodarstw uznanych za wolne od białaczki.

§ 5. Uznanie gospodarstwa lub obszaru województwa za wolne od białaczki stwierdza wojewódzki zakład weterynarii.

§ 6. Wojewoda może zarządzić:

- 1) badanie bydła na białaczkę oraz rejestrację zwierząt dotkniętych tą chorobą na obszarze całego województwa, określonych gmin lub gospodarstw,
- 2) ograniczenie lub całkowity zakaz wwozu, wywozu, rozprowadzania bydła do chowu i hodowli oraz do innych celów z obszarów lub gospodarstw nie uznanych za wolne od białaczki.

§ 7. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o wojewodzie, należy przez to rozumieć również prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Minister Rolnictwa: *L. Kłonica*

Wydrukowano z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.